

maal kom op, saa at vi kunde faa denne Sag under Debat og faa den ordnet saa heldigt som muligt. Men der var ogsaa andre offentlige Institutioner, man ønskede at skaffe Plads der, saaledes Domsmagten, for ikke at nævne Højesteret alene for sig. Vi mente, at det ikke var tilstrækkeligt at skaffe en Bygning til Højesteret, men at Domsmagten i det hele burde have sin selvstændige Bygning. Derimod vil det erindres, at vi udtalte os mod Tilvejebringelse af Repræsentationslokaler for Kongen, idet vi have ment, at der var Slotte nok til Raadighed, hvor saadanne Lokaler sikkert kunde skaffes til Veje, uden at man behøvede at beslaglægge noget af Slotsholmen til Gunst for saadanne Lokaler. Og da Loven saa kom under endelig Afstemning, vil det erindres, at vi Socialdemokrater ikke gavede den vor Stemme, fordi vi ikke mente, at disse Repræsentationslokaler vare nødvendige.

Naa, Loven blev vedtaget, og dertil er der intet at sige, saa har man ikke Krav paa mere at faa sit Standpunkt ført frem. Det viser sig ogsaa, at alle de foreliggende Planer, som ere blevne udarbejdede i Henhold til denne Lov, slutte sig til Loven, det er ganske givet. De tage alle Sigt paa at tilvejebringe Repræsentationslokaler for Kongen og tilvejebringe Plads for Rigsdagen, og tillige er der planlagt Lokaler for Højesteret. Man er altsaa fra saa godt som alle Sider enig om — jeg har i alt Fald ikke set, at man fra nogen Side skulde have været tilbøjelig til at komme bort derfra — at blive staaende ved Lov af 15. November 1903, og man vil i den afgivne Betænkning ogsaa se, at alle Partier her i Tinget udenfor Socialdemokratiet slutte sig dertil. Jeg maa derfor betragte det som givet, at man ikke kan komme bort derfra. Og naar man da kan komme til en nogenlunde heldig Ordning paa det foreliggende Grundlag, ser jeg ikke, at man vil opnaa noget ved at udsætte Sagen. Man vil alligevel faa alt det, der er foreskrevet i Loven af 1903. Det vil maaske i endnu mere udpræget Grad senere faa Karakter af et Kongeslot end det, der nu tænkes bygget. Der er stærke Tendenser i den Retning. (Afbrydelse). Jo, der er Planer oppe, udsprungne af saadanne Tendenser, dels kunstnerisk, dels politisk, om i endnu højere Grad at faa Kongens Repræsentationslokaler fremhævede, end det nu sker. Derfor mene vi Socialdemokrater, at vi maa finde os i, hvad der en Gang er ved-

taget, og se at faa det forbedret saa meget som muligt. Og den foreliggende Plan fremtræder ogsaa nu i en bedre Skikkelse end ved 1ste Behandling. Navnlig vil jeg pointere Udvidelsen af Rigsdagens Plads, der samtidig er en Indskrænkning af Kongens Repræsentationslokaler, altsaa noget, der gaar i en Retning, der maa tiltale os, naar vi ikke helt kunne blive fri for disse Repræsentationslokaler.

Der er dernæst det store Spørgsmaal om Færdselslinier over Slotsholmen, som jeg ogsaa har rejst ved denne Sags 1ste Behandling. Jeg beklagede ved 1ste Behandling, at kun en af de foreliggende Planer tog et saadant Hensyn dertil, at jeg eventuelt kunde slutte mig til den. Det var Arkitekt Clemmensens Plan. Han havde saa stor Plads udenom Slotsbygningerne, at der kunde tilvejebringes tilfredsstillende Færdselslinier. I den Betænkning, der blev afgivet af det Udvalg, der behandlede Loven af 15. November 1903, blev det udtalt, at man betragtede det som givet, at man skulde søge at tilvejebringe hensigtsmæssige Færdselslinier. Men den Maade, hvorpaa dette Ønske er behandlet af Arkitekterne, med Undtagelse af Arkitekt Clemmensen, er saadan, at man synes fuldkommen at have glemte det. Det gælder ogsaa Thorvald Jørgensens Plan, thi det kan ikke hjælpe, at man sætter en eller et Par Porte mere paa Forbindelsesbygningerne. Men i det Ændringsforslag, der nu er stillet her, synes jeg, er nogen Tendens til at forbedre disse Forhold. Ved dette Ændringsforslag og ved, hvad der samtidig staar i Betænkningen, nærmer man sig paa dette Punkt Arkitekt Clemmensens Plan. Og jeg kan ikke sige andet, end at man da vil faa saadanne Færdselslinier over Slotsholmen, at de, om de end ikke straks kunne siges at være tilfredsstillende, dog ved senere Foranstaltninger kunne blive det. Hvis man, som jeg ønskede, og som ogsaa Arkitekt Clemmensens Plan gik ud paa, fuldstændig nedrev Forbindelsesbygningerne mellem Slottet og Kirken paa den ene Side og Ministerialbygningen og Rigsdagsbygningen paa den anden Side, vilde det, som den ærede Ordfører gentagne Gange kaldte Rigsdagsgaarden, ganske falde bort, der vil ikke blive en Gaard, men en Plads og tilmed en temmelig stor og rummelig Plads. Og det Sidehuspræg, som fremkommer ved, at Rigsdagens Fløj ligger ud til en Gaard, vilde da ogsaa være forsvundet. Nu er det ganske vist ikke saa-